

A TAKTIKÁK

Volt aki magától el tudott csendesedni,
volt aki befagyasztatta magát
hogy meglóghasson a jövődbe; —
most hozzád beszélek, te utókorbeli,
aki sajnálatos módon megbántottál azzal, hogy még-
sem én vagyok az egész eddigi történelem
végpontja, mit olyan büszkén gondoltam
a mélységes pillanatokban, hanem te,
aki engem is csak az úton bandukoló
Embernek ismersz meg majd ott, ahol azt hiheted
legmélységesebb pillanataidban, hogy te vagy
az egész eddigi történelem végpontja.

Legtöbben elvinnék innen maguk, a felelősség-
teljeset, oda ahol képességeik arányában
hallgatnak rájuk.

Legtöbben sehol se tennének semmit, csak
hiúságuk egyensúlyát keresnék.

Legtöbben itt is csak félni tudnak vagy
teljesen mellékesen meghalni, miközben rajta se
lehet fogni őket, hogy tulajdonképpen
lázadtak-e?

Volt aki el tudott csendesedni fegyelmezetten,
volt aki befagyasztatta magát.

Ki tudja kit nyomott két vállra a föld,
vagy kinek a parancsát követi öntudatlan.

Nos kicsit embertelenség ezt a játékot üzni
akkor velünk, ilyen érzékenyekkel,

kik nehezebben s ritkábban föllelhetők
a mindenségben, mint maga a Föld.

Kicsit embertelenség.

A halál miatt.

EGY BOLYGÓN

Egy bolygón persze mindig március van.
Lehet hogy könnyű koncentrálni ott,
lehet hogy mindent odahordott éppen
valami cél, és aztán otthagyt.

Itt indulásból álmos déli nyár lesz,
és gyáva ős, s ez folyton megszakít.
S a bolygó, ahol mindig március van,
itt mégis szépen szolgál valakit.

A KÖVEZET

Lovak, tatár lovak a kőlapokban,
alulról üvegkoccanású léptek.
Voltam már minden, mondta nagyapám is,
fejemre, számra, ujjaimra léptek.

Üvegemberek sokadalma járkál,
vonul felül – és visszajár alatta,
a taposást, a megtaposást végül
a fennfutó sor mindig visszaadja.

TORNAI JÓZSEF

A SZIGET, MELYNEK NINCS VÉGE

A sziget, melynek nincs vége:
kagylószemétre tüzel a nap.

Gyökerek közt szerelmesek feküsznek,
befesti combjukat a tajték,
bőrükbe rakja homokját a nappali szél,
az éjszakai szél.

Minden kő a te csontod.

Madarak árnyék-ősze,
csillagok robogása, fehér szétszakadása
a part fölött.

Almodból kitör egy fa:
a fában gyereksírás.

Vörös sziklák körül
angyalok mézárszéke.

Vadmálna denevérleveleivel küszködik
az erdő;
hosszú tisztáson menekül az út

tél óta, nyár óta, tavasz óta.

SZÉL, CSILLAG, ÉJSZAKA

A szerelem, mit kézbe-zárhatok, hajnalkép-szerelem,
A szerelem, ki csalogat,
szél, csillag, éjszaka.

Mennyországot választottam
és tökéletes bünt,
hogy a csodálkozást kioltsam.

Mikor hozzámérsz, nem én sírok, mocsár-erdő felel,
mikor kinyílsz, nem én kísértlek,
fehér kutakban utazol:

se megtöretés, se föltámadás.